אלקנה לוי (נ' 1993, ישראל)

ציורי השמן הריאליסטיים של אלקנה לוי טובעים בצבעוניות של חום וירוק זית. בין סבבי מילואים בגבול הצפון, העבודה האיטית בצבעי שמן הייתה לו כהפוגה מנטלית. השהות בסטודיו והציור היו למפלט הישרדותי, לשכבת הגנה מפני שחיקה נפשית. שלושת הציורים המוצגים בתערוכה לקוחים מהסדרה **אמנות בהפוגה**. ב**טבע דומם בהפוגה** מתמקד לוי בשקית ניילון מקומטת, מלאה במדים מיוזעים ומאובקים. ב**חייל ללא כותרת** מתכופף חייל לקשור את שרוכי נעליו. אחוריו, המופנים אל חזית הציור, נדמים לאחוריו של סוס זקן ועייף. ב**תיבת נוח** מצייר לוי את דיוקנו העצמי, לבוש במדי צבא ויושב על כיסא נדנדה. בידו האחת הוא מחזיק בצעצוע דמוי תיבת נוח, ובאחרת הוא אוחז מכחול. על ברכיו יושבת ביתו התינוקת ונדמה שמחשבותיו נודדות הרחק משם, אולי שבים ועולים בו מראות הקרב. בחיבוק אחד, על כיסא הנדנדה, מבקשים הבת והאב לראות הקַלּוּ המים, להיות זה לזו מפלט ועוגן במבול.

ألكانا ليفي (مواليد 1993، إسرائيل)

تغرق لوحات ألكانا ليفي الزيتية الواقعية في درجات الألوان البنية وأخضر الزيتون. وبين جولات الخدمة الاحتياطية على الحدود الشمالية، كان العمل البطيء بالألوان الزيتية بمثابة استراحة ذهنية له. كان البقاء في المرسم والرسم ملاذًا للبقاء، وطبقة واقية من الاستنزاف النفسي. اللوحات الثلاث المعروضة في المعرض مأخوذة من سلسلة "فن في استراحة". في لوحة "طبيعة صامتة في استراحة"، يركز ليفي على كيس بلاستيكي مجعد، مليء بالزي العسكري المتعرق والمغبر. وفي لوحة "جندي بلا عنوان"، ينحني جندي لربط حذائه. يبدو ظهره الموجه نحو واجهة اللوحة وكأنه ظهر حصان هرم ومتعب. وفي "سفينة نوح"، يرسم ليفي بورتريهًا شخصيًا له، مرتديًا زيًا عسكريًا وجالسًا على كرسي هزاز. يحمل بيد واحدة لعبة تشبه سفينة نوح، وبالأخرى يمسك فرشاة. تجلس طفلته الرضيعة على ركبتيه ويبدو أن أفكاره تشرد بعيدًا، لربما تعود إليه مشاهد المعركة. في عناق واحد على الكرسي الهزاز، يسعى الأب والابنة ليروا إن كانت المياه قد انحسرت، ليكونا لبعضهما البعض ملاذًا ومرساة في الطوفان.